

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.986 van 9 december 1999
in de zaak A. 84.786/VII-18.644.**

In zake : de n.v. MANEGE VANDEN BULCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. VAN PASSEL,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 146

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van ANTWERPEN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. MANEGE VANDEN BULCK op 17 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 1 april 1999 waarbij het beroep, ingediend door de Vlaamse Landmaatschappij tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals van 12 oktober 1998, houdende vergunning aan de n.v. VANDEN BULCKE tot het exploiteren van een manège te 2200 Herentals, Poederleeseweg 164, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 november 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. VAN PASSEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij, de n.v. MANEGE VANDEN BULCK, werd opgericht op 30 december 1996.

Op 21 februari 1997 werd een notariële akte verleden waarbij de verzoekende partij de "MANEGE WITTENBERG" kocht.

1.2. Op 30 juni 1998 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals een milieuvergunningsaanvraag in voor de "regularisatie van een bestaande instelling", met name een manège met 35 paarden.

1.3. Op 12 oktober 1998 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals aan de verzoekende partij de gevraagde vergunning voor een termijn van twintig jaar.

Het voorwerp wordt als volgt omschreven :

"het exploiteren van een manège, zodat de inrichting voortaan zal omvatten :

Vlarem :

- 9.4.3.a.1 : stallen voor 35 paarden in recreatiegebied (klasse 2);
- 28.2.a.2 : opslag van 50 m³ dierlijke mest in recreatiegebied (klasse 2);
- 32.4 : rijscholen, inrichtingen voor ruiter-, draf-, ren- en mensport, inrichtingen voor verhuur en africhting van paarden en andere zadeldieren (klasse 2)".

1.4. Op 19 november 1998 stelt de Vlaamse Landmaatschappij beroep in tegen het voormelde besluit van 12 oktober 1998.

De Vlaamse Landmaatschappij is van oordeel dat de bestreden beslissing een stijging van de vergunde mestproductie van de inrichting tot gevolg heeft die strijdig is met de bepalingen van artikel 4 van het vergunningsbesluit en artikel 34, §§ 3 en 5, van het meststoffendecreet.

Voorts stelt de Vlaamse Landmaatschappij dat een niet-bestaande landbouw- of veeteeltinrichting overeenkomstig artikel 5.9.3.1. van Vlarem II niet mag worden geëxploiteerd en/of veranderd.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een reeks adviezen uitgebracht.

1.6. Op 1 april 1999 wordt de thans bestreden beslissing genomen.

De vergunning wordt geweigerd voor het volgende onderdeel van de aanvraag :

- "- het stallen van 35 paarden (Vlarem-rubriek 9.4.3.A.1.)
- de opslag van 50 m³ dierlijke mest (Vlarem-rubriek 28.2.A.1.)".

Als motivering voor de weigering wordt het advies van de Vlaamse Landmaatschappij van 17 december 1998 in aanmerking genomen.

Volgende elementen uit dat advies worden in het bestreden besluit weergegeven :

"Aangezien er van deze inrichting geen Mestbankaangifte 1997 (bedrijfssituatie 1996) is, behoort deze inrichting tot een bedrijf dat niet als gezinsveeteeltbedrijf genotificeerd is.

Aangezien deze inrichting niet behoort tot een gezinsveeteeltbedrijf is de aanvraag niet verenigbaar met de bepalingen van het Mestdecreet. Verder onderzoek van de aanvraag dient derhalve niet te gebeuren, aangezien aan elk van de binnen het Mestdecreet voorziene criteria dient voldaan te worden.

De gevraagde verandering bedraagt een uitbreiding van de vergunde mestproductie met 1.207 kg P205.

Door het verlenen van de gevraagde vergunning daalt de gemeentelijke reserve verder onder nul, en er wordt dus niet voldaan aan art. 4, § 2, 3°, e). Verder onderzoek van de andere criteria is niet nodig omdat aan alle criteria dient voldaan te worden voor de aanvraag verenigbaar kan zijn met het Mestdecreet.

De aanvraag staat op naam van een NV en aangezien een NV geen leeftijd heeft kan niet voldaan worden aan de voorwaarde dat de aanvrager de leeftijd van 45 jaar niet mag overschreden hebben.

In artikel 3, § 4 wordt bepaald dat bij een uitbreiding van de vergunning van een inrichting het bedrijf waartoe deze inrichting behoort geen vergunning mag bekomen waarvan de som van het aantal vergunde dieren een bepaald maximum overschrijdt.

Aangezien paarden niet opgenomen zijn in de lijst van diersoorten die gebruikt worden voor de berekening van de maximumgrens kan dus dit bedrijf niet voldoen aan deze voorwaarde.

Er is geen mestafzet in het verleden. De bijgevoegde documenten hebben betrekking op dit jaar (1998).

De bij de vergunningsaanvraag opgegeven gronden waren niet opgegeven op cartografisch materiaal schaal 1/10.000 en kunnen derhalve niet in rekening gebracht worden voor grondgebonden afzet (art. 5, § 1). Dit geeft een totale grondgebonden afzet van 0 kg P205.

Aangezien het bedrijf een niet-gezinsveeteeltbedrijf is kan de grondverbonden afzet niet in rekening

gebracht worden. Er is dus een totale grondverbonden afzet bewezen van 0 kg P205.

In de vergunningsaanvraag werden geen mestverwerkingsovereenkomsten bijgesloten.

In de vergunningsaanvraag werden geen mestexport-overeenkomsten bijgesloten.

De som van de grondgebonden afzet, de grondverbonden afzet, de afzet via verwerking en de afzet via export bedraagt dus 0 kg P205.

Aangezien de totale gewenste vergunde mestproductie van het bedrijf waartoe deze inrichting behoort 1.207 kg P205 is, is er dus onvoldoende mestafzetmogelijkheid naar de toekomst toe bewezen en is niet voldaan aan artikel 3, § 2, 3°, c).

Uitgaande van de aangevraagde dierenpopulatie dient er geen opslagcapaciteit voor mengmest voorzien te worden. Aangezien er echter een opslagcapaciteit voor vaste mest voorzien is, dient deze te voldoen aan de VLAREM-voorwaarden en dient er bijgevolg wel een gieropvang voorzien te worden die voldoende groot is om het gier gedurende 6 maanden op te slaan".

Eveneens wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de mestopslag in het nabijgelegen natuurgebied is gelegen en derhalve strijdig is met de stedenbouwkundige voorschriften van het natuurgebied;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat het eerste middel wordt genomen uit "de schending van artikelen 2 en 33, 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en artikel 4 § 1-2 van het besluit van de Vlaamse regering tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, de schending van artikel 5.9.3.1. § 2

van het besluit van de Vlaamse regering, van de algemene sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de schending van het motiveringsbeginsel"; dat onder verwijzing naar de aanhef van de bestreden beslissing de verzoekende partij doet gelden dat de Vlaamse Landmaatschappij ten onrechte van oordeel is dat haar inrichting een veeteeltbedrijf is en dus onder de regels van het mestdecreet valt, meer bepaald voor wat betreft de bijzondere vergunningsregels, dat in het mestdecreet geen definitie wordt gegeven van "veeteelt", dat het begrip vee wél wordt gedefinieerd, te weten : "alle voor gebruik of winstdoeleinden gehouden dieren die voorkomen op de lijst in artikel 5 van dit decreet", en op die lijst ook paarden staan, dat, vermits het begrip veeteelt niet wettelijk gedefinieerd is, moet worden nagegaan wat de gebruikelijke betekenis ervan is, dat uit definities in Kramers en Van Dale's woordenboeken blijkt dat het moet gaan om het fokken van vee, dat haar activiteit evenwel niet bestaat in het fokken van vee doch enkel in het lesgeven in de ruitersport en het stallen van paarden toebehorend aan derden, dat uit het arrest nr. 27.948 van 15 mei 1987 blijkt dat een manège niet als een agrarisch of een para-agrarisch bedrijf kan worden beschouwd, en dat "op die basis (moet) besloten worden dat een manège geen veeteeltbedrijf is en dus het mestdecreet niet van toepassing is"; dat zij tenslotte doet gelden dat een manège thuishoort in een recreatiegebied (arrest nr. 22.486), en niet toegelaten is in een agrarisch gebied (arrest nr. 27.948);

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij volgend verweer voert :

"Volgens verzoekster kan een manège niet als een veeteeltbedrijf beschouwd worden en zijn de bepalingen van het Mestdecreet niet van toepassing.

Verweerster merkt vooreerst op dat verzoekster dit argument niet ter sprake heeft gebracht tijdens haar uiteenzetting in de vergadering van de Provinciale Milieuvergunningscommissie dd. 16 februari 1999. Noch werd dit aangehaald in de nota die zij ter zitting van de commissie heeft neergelegd.

Artikel 2, 7° van het Mestdecreet bevat wel een definitie van een 'bestaande veeteeltinrichting' :

'een inrichting die ten minste één stal omvat met een capaciteit die in toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning als hinderlijk is ingedeeld in één of meer rubrieken die betrekking hebben op diersoorten vermeld in artikel 5 en waarvoor de definitieve bouwvergunning werd verleend vóór 1 september 1991 en waarvan minstens voor wat betreft het aanslagjaar 1993 vóór 29 september 1993 aangifte werd gedaan bij de Mestbank. In de aangifte die op de inrichting betrekking heeft moeten de dieren zijn aangegeven.

Worden in het kader van de toepassing van dit decreet ook als bestaande veeteeltinrichting beschouwd de inrichtingen waarvoor na 1 september 1991 en vóór 1 september 1995 de definitieve bouwvergunning en milieuvergunning werden bekomen en die aan de vereiste aangifteplicht in het kader van dit decreet hebben voldaan'.

De door verzoekster aangevraagde manège betreft een inrichting die ten minste één stal omvat met een capaciteit die conform de Vlaremrubriekenlijst is ingedeeld (rubriek 9.4.3.A.1.).

Deze rubriek heeft betrekking op een diersoort (paarden), zoals vermeld in artikel 5 van het Mestdecreet.

Hieruit blijkt reeds voldoende dat de bepalingen van het Mestdecreet van toepassing zijn op de aangevraagde inrichting en de bestendige deputatie terecht de vergunningsaanvraag hieraan heeft getoetst.

Het feit dat het hier geen activiteit betreft die het fokken van paarden beoogt, is hierbij van geen belang.

De stelling van verzoekster dat een manège met het bijhorend stallen van paarden noch een agrarische of para-agrarische activiteit inhoudt, is hierbij evenmin relevant.

Het eerste middel is niet ernstig";

2.1.3.1. Overwegende dat uit de ten tijde van het bestreden besluit vigerende artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet) en de artikelen 3 en 4 van het

besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (vergunningen-besluit) op het eerste gezicht blijkt dat het criterium voor de toepasselijkheid van het meststoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten op het vlak van het verlenen van milieuvergunningen is : het ingedeeld zijn in de rubrieken 9.3 tot 9.8 van de indelingslijst in bijlage I bij het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning, gecombineerd met het voorkomen in de lijst vermeld in artikel 5 van het voormelde meststoffendecreet; dat daarenboven in artikel 5.9.3.1 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne als criterium geldt het ingedeeld zijn in één of meer van de subrubrieken 9.3, 9.4, 9.5 en 9.8 van de indelingslijst; dat niet wordt betwist dat de vergunningsaanvraag van de verzoekende partij onder meer valt onder de indelingsrubriek 9.4.3. a) 1° van de indelingslijst, en dat paarden voorkomen op de lijst die is opgenomen in artikel 5 van het meststoffendecreet; dat de rubriek 9.4.3. a) 1° van de indelingslijst als volgt is omschreven :

"Stallen voor inheemse grote zoogdieren, inzonderheid paarden, runderen, waaronder verstaan één of meer gebouwen en/of installaties waarin grote zoogdieren andere dan varkens of mestkalveren gefokt of gehouden worden (gebieden bepaald volgens de begrippen van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen)

a) in een ander gebied dan deze vermeld onder b) en c) :

1° van 5 tot en met 200 gespeende dieren";

dat uit die omschrijving blijkt dat niet alleen het fokken, maar ook het houden van inheemse grote zoogdieren vergunningsplichtig is; dat daarenboven de verwerende partij terecht lijkt te verwijzen naar de

definitie van "bestaande veeteeltinrichting", opgenomen in artikel 2, 7°, waarin onder meer volgend criterium is opgenomen :

"een inrichting die tenminste één stal omvat met een capaciteit die in toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning als hinderlijk is ingedeeld in één of meer rubrieken die betrekking hebben op de diersoorten vermeld in artikel 5";

dat ook op basis van die definitie niet valt in te zien waarom het meststoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten wat betreft de vergunningverlening enkel toepasselijk zou zijn op inrichtingen waar vee gefokt wordt;

2.1.3.2. Overwegende dat het argument van de verzoekende partij dat een manège niet als een agrarisch of een para-agrarisch bedrijf kan worden beschouwd irrelevant lijkt voor de toepasselijkheid van de vergunningsregeling vervat in het meststoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten;

2.1.3.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel neemt uit "de schending van de artikelen 2, 33 en 34 van het decreet inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en artikel 4 van het besluit van 20 december 1995 van de Vlaamse regering tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, artikel 5.9.3.1. § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 01.06.1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, schending van het motiveringsbeginsel"; dat zij doet gelden dat uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij blijkt dat het zou gaan om een niet

bestaande veeteeltinrichting die geen gezinsveeteeltbedrijf is zodat zij ingevolge de bepalingen van het meststoffendecreet niet vergunbaar is gelet op de uitbreiding van de bestaande vergunde mestproductie, dat zij met die zienswijze niet akkoord kan gaan, daar het immers wél om een bestaande inrichting gaat, omdat de manège, stalling van paarden en de bijbehorende noodzakelijke mestopslag op die plaats reeds sinds 1968 bestaat en in 1968 een vergunning werd afgeleverd voor de bouw van een manège met een uitbreiding in 1970, dat de inrichting steeds werd verkocht als manège, dat onder het ARAB de inrichting niet vergunningsplichtig was, dat ook de stad Herentals overwoog dat het ging om een bestaande inrichting; dat de verzoekende partij ook verwijst naar artikel 36 van het ontwerp van decreet tot wijziging van het mestdecreet, goedgekeurd in het Vlaams parlement op 27 april 1999, en waaruit kan worden afgeleid "dat een manège met paardenstallen die in exploitatie is in 1996-1997-1998 (zonder noodzakelijk over een geldige milieuvergunning op dat ogenblik te zijn) een milieuvergunning kan bekomen"; dat wat betreft het motief inzake de mestproductie de verzoekende partij doet gelden dat, vermits de inrichting reeds sedert 1968 onder haar huidige vorm bestaat en geëxploiteerd wordt, er steeds de thans aangevraagde hoeveelheid mest is geproduceerd geweest, zodat er geen toename is van de mestproductie, dat het al dan niet vergund zijn geen invloed heeft op de werkelijke hoeveelheid mest, dat het advies dat de Vlaamse Landmaatschappij overeenkomstig artikel 4, § 2, 3°, van het vergunningenbesluit gaf niet terzake dienend is en ook gebrekkig is gemotiveerd, dat de Vlaamse Landmaatschappij mogelijk de vergunningsaanvraag had moeten toetsen aan artikel 4, § 1, 2°, van het vergunningenbesluit, dat als volgt luidt :

"De vergunningsaanvraag heeft betrekking op de hernieuwing van een vergunning of op een verandering zonder uitbreiding van de mestproductie van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een niet gezinsveeteeltbedrijf";

dat zij besluit dat, gelet op het feit dat evengenoemd advies als dusdanig manifest in strijd is met de wettelijke bepalingen, gebrekkig gemotiveerd is en het besluit van 1 april 1999 op dit advies is gesteund, dit besluit eveneens gebrekkig is gemotiveerd;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij volgende repliek geeft :

"Vooreerst merkt de VLM op dat er geen gekende vergunningsbeslissingen zijn zodat kan gesteld worden dat de exploitant een vergunning voor een nieuwe inrichting aanvraagt.

Volgens artikel 3 § 1 van het Vergunningenbesluit kan de vergunningverlenende overheid voor een nieuwe inrichting geen vergunning verlenen m.b.t. de rubrieken 9.3. tot en met 9.8.

Voorts merkt de VLM op dat aangezien er van deze inrichting geen Mestbankaangifte 1997 (bedrijfs-situatie 1996) is, deze inrichting tot een bedrijf behoort dat niet als gezinsveeteeltbedrijf genotificeerd is.

De aanvraag is niet verenigbaar met de bepalingen van het Mestdecreet omdat de inrichting van verzoekster als niet-bestaand moet beschouwd worden, gelet op het feit dat geen aangifte van het aanslagjaar 1993 ontvangen werd (cfr. artikel 2 van het Mestdecreet).

Aan de aangifteplicht werd dus niet voldaan, zodat de inrichting van verzoekster niet aan de criteria voldoet van een bestaande veeteeltinrichting.

Het feit dat de inrichting reeds sedert 1968 wordt geëxploiteerd, dat er in 1968 een bouwvergunning werd verleend en dat de inrichting gelegen is in een dagrecreatiegebied volgens het gewestplan (slechts gedeeltelijk !) kunnen hieraan niets verhelpen, vermits aan alle criteria van artikel 2 dient voldaan te zijn.

Feitelijk kan de inrichting wellicht als bestaand beschouwd worden, doch juridisch gezien gaat het om een nieuw bedrijf.

Tevens is het krachtens artikel 5.9.3.1 § 1 van Vlarem II verboden om niet-bestaande veeteeltinrichtingen te exploiteren.

De verwijzing naar artikel 36 van het ontwerp van decreet tot wijziging van het Mestdecreet kan belangrijk zijn voor de toekomst, doch op het ogenblik van de beslissing van de bestendige deputatie dd. 1 april 1999 kon hiermee nog geen rekening gehouden worden.

Het is immers niet zeker dat dit voorstel van wetswijziging effectief goedgekeurd zal worden.

Doordat verzoekster niet over een eerdere vergunning beschikt, heeft de inrichting geen vergunde mestproductie.

Doordat de vergunningsaanvraag beoogt om te komen tot een vergunde mestproductie van 1.207 kg P205, heeft de aanvraag dan ook betrekking op een stijging van de vergunde mestproductie.

Verzoekster gaat er foutief vanuit dat de VLM de inrichting had dienen te toetsen aan de voorwaarden van artikel 4, § 1, 2° van het Vergunningenbesluit. De aanvraag betreft in casu geen hernieuwing of een verandering van de inrichting vermits er in het verleden geen vergunningen werden verleend.

Het tweede middel is niet ernstig";

2.2.3.1. Overwegende dat artikel 2 van het meststoffendecreet, zoals het gold ten tijde van de bestreden, beslissing volgende definitie geeft van een bestaande veeteeltinrichting :

"een inrichting die ten minste één stal omvat met een capaciteit die in toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning als hinderlijk is ingedeeld in één of meer rubrieken die betrekking hebben op diersoorten vermeld in artikel 5 en waarvoor de definitieve bouwvergunning werd verleend vóór 1 september 1991 en waarvan minstens voor wat betreft het aanslagjaar 1993 vóór 29 september 1993 aangifte werd gedaan bij de Mestbank. In de aangifte die op de inrichting betrekking heeft, moeten de dieren zijn aangegeven.

Worden in het kader van de toepassing van dit decreet ook als bestaande veeteeltinrichting beschouwd de inrichtingen waarvoor na 1 september 1991 en vóór 1 september 1995 de definitieve bouwvergunning en milieuvergunning werden bekomen en die aan de vereiste aangifteplicht in het kader van dit decreet hebben voldaan";

dat daaruit blijkt dat één van de criteria om als een bestaand veeteeltbedrijf te worden beschouwd is dat "minstens voor wat betreft het aanslagjaar 1993 vóór 29 september 1993 aangifte werd gedaan bij de mestbank"; dat de verzoekende partij niet betwist dat zij aan die

vereiste niet voldoet, dat de verwerende partij prima facie er terecht lijkt van uit te zijn gegaan dat de inrichting van de verzoekende partij geen bestaande veeteeltinrichting betrof; dat de verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 36, 5°, van het ontwerp van decreet tot wijziging van het meststoffendecreet, goedgekeurd in het Vlaams parlement op 27 april 1999 en dat inmiddels is geresulteerd in artikel 36, 5°, van het decreet van 11 mei 1999 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en tot wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, niet relevant is voor de beoordeling van de wettigheid van de onderhavige beslissing, genomen vóór die wijziging van het meststoffendecreet; dat het gegeven dat in een nieuwe regelgeving voor stallen behorend bij een manège een bijzondere overgangsregeling is uitgewerkt, er lijkt op te wijzen dat onder de voorgaande regelgeving milieuvergunningen voor paardenstallen behorend bij een manège onder de algemene regeling voor veeteeltinrichtingen vielen; dat overigens niets de verzoekende partij belet een nieuwe vergunningsaanvraag in te dienen zo zij meent op die bepaling een beroep te kunnen doen;

2.2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij nalaat bepalingen aan te wijzen op grond waarvan de vergunningverlenende overheid de feitelijk bestaande mestproductie als criterium zou moeten nemen bij de toetsing van een vergunningsaanvraag en niet de juridisch vergunde mestproductie; dat de verzoekende partij eraan voorbij lijkt te gaan dat artikel 8 van het vergunningenbesluit van 20 december 1995 het heeft over de "vergunde produktie", die als volgt wordt omschreven : "de produktie waarvoor een op het moment van de aanvraag geldige vergunning bestond";

2.2.3.3. Overwegende, tenslotte, dat de verzoekende partij nog doet gelden dat de aanvraag niet had moeten worden getoetst aan artikel 4, § 2, 3°, van het vergunningenbesluit, maar "mogelijk" aan artikel 4, § 1, 2°, van hetzelfde besluit; dat, evenwel, in beide bepalingen wordt vereist dat de vergunningsaanvraag betrekking heeft op de hernieuwing of verandering van een vergunning voor een bestaande veeteeltinrichting hetgeen de inrichting van de verzoekende partij niet is; dat daarenboven laatstgenoemde bepaling slaat op de hernieuwing of de verandering van een vergunning, terwijl het te dezen gaat om een nieuwe vergunning;

2.2.3.4. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat het derde middel wordt genomen uit de "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel", doordat een vergunning werd verkregen voor een manège doch niet voor het stallen van paarden en de bijbehorende mestopslag, waardoor de exploitatie van de manège in feite onmogelijk wordt en de bestreden beslissing in feite neerkomt op een verkapte weigering;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij doet gelden dat zij zich gehouden heeft aan de vigerende wettelijke bepalingen door enkel rubriek 32.4 te vergunnen; dat zij opmerkt dat de verzoekende partij er voor zou kunnen zorgen dat de mestopslag horende bij rubriek 32.4 binnen het gebied voor dagrecreatie kan gebeuren, zodat het uitbaten van de manège-rijsschool (rubriek 32.4) wel praktisch mogelijk is;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij zich er bezwaarlijk over kan beklagen dat de verwerende partij de onderdelen die konden worden vergund ook

daadwerkelijk vergunt; dat zij niet vermag te eisen dat onderdelen worden vergund die volgens de vigerende wetgeving niet mogen worden vergund; dat het middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december 1900 negenennegentig, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.